

GLOSSA

a glosa = a explica un cuvânt, sau un pasaj obscur dintr-un text;

“Glosa”

- este o poezie de idei, o creație filosofică, rodul unei munci inelungate
- este o poezie cu formă fixă, greu accesibilă
- fiecare strofă se va încheia cu un vers ca o concluzie

Poezia se constituie într-un cod etic al omului de geniu, care, datorită autocunoașterii și experienței filosofice, trebuie să se izoleze (filosofia shopenhaueriană) departe de tumultul efemer al vieții oamenilor de rând.

S1:

- strofa temă a poeziei cuprinde cugetări și aforisme
- versurile se grupează două câte două în patru distihuri
- primele versuri “*Vreme trece, vreme vine,/Ce e rău și ce e bine*” sunt o meditație pe tema timpului, opunând timpul universal celui omenesc. De la onologie se trece la morală, omul de geniu trebuind să deosebească “binele” de “rău”.
- totul e pus sub semnul zadarniciei “Ce e val, ca valul trece”
- “*Nu spera și nu ai teamă*” geniul trebuie să renunțe la sentimentele omenesti ale “speranței” și “temerii” și să se distanțeze față de lumea inconjuroasă, asemenea “Luceafărului”: “*De te-ndeama, de te cheama/ Tu ramai la toate rece*”, “rece” având sensul de nepăsător, indiferent
- “cuvintele “vreme” și “toate” sugerează partea statornică a existenței, partea pe care geniul trebuie să o aprofundeze.

S2:

- începe cu o imagine a cunoașterii empirice, prin simțuri: “*Multe trec pe dinaintea/ În auz ne sună multe...*”. Verbul “trec” sugerează efemeritatea a tot ce ne înconjoară.
- empirismul este ilustrat de cuvintele “sună” și “asculte” (“*Si ar sta să le asculte ?...*”). Interogația retorică este refuzul unei astfel de cercetări empirice a întregului, care se încearcă prin repetarea pronumelui “multe”.
- Lumea ce ne înconjoară fiind efemeră, trecătoare, iar cercetarea ei nesigură, geniul trebuie să se izoleze și astfel să tindă spre autocunoaștere “*Tu așează-te departe,/ Regăsindu-te pe tine,*”.

S3:

-”*Recea cumpan-a gandirii*“ metafora saraca, ampla, sugereaza ratiunea, care refuza iluzia fericirii “*masca fericirii*” si subliniaza desertaciunea ei.

- ”*Ce din moartea ei se naste/ Si o clipa tine poate ;*” temporalitatea este redusa la “*clipa*”, accentuand si mai mult faptul ca fericirea este trecatoare.

-”*Toate-s vechi si noua toate*“; statornicul se manifesta in efemer luand mereu alte masti.

S4:

-”*Privitor ca la teatru/ Tu in lume sa te-nchipui*” Eminescu introduce motivul lumii ca teatru, larg raspandita in filosofia antica hindusa. Fiind un “*teatru*” lumea si viata nu trebuie sa ne amageasca

- ”*Tu in petreci in tine*” omul de geniu se distanteaza de actorii subiectivi si se obiectiveaza printr-o dubla interiorizare.”petrecerea” din sufletul geniului contrasteaza cu plansul si cearta omului comun, judecat dintr-o perspectiva shopenhaueriana pesimista.

- privind acest “*teatru*”, omul superior va putea sa disocieze “*binele*” de “*rau*”, ca un adevarat critic al actorilor.

S5:

- ” *Viitorul si trecutul/ Sunt a filei doua fete,/.../ In prezent le-avem pe toate,*” sugereaza faptul ca trecutul, prezentul si viitorul sunt doar o conventie. De fapt, noi traим intr-un prezent etern, care inglobeaza totul (idee preluata de Shopenhauer de la Sfantul Augustin).

- prezentul este singura forma concreta a existentei.

S6:

- “*Caci acelorasi mijloace/ Se supun cate exista*” esenta lumii este aceeași, desi manifestarile ei sunt altele si aceasta esenta trebuie sa ajunga s-o cunoasca omul de geniu.

S7, S8, S9:

- Eminescu apeleaza la mijloacele satirei, antiteza shopenhaueriana dintre geniu si oamenii de rand devenind si mai clara.

- ”misei” si “natarai” sunt cei ce nu au idealuri, ci doar scopuri imediat; omul de geniu nu trebuie “sa li se prinda lor tovaras”.

- ultimul vers “*Ce e val, ca valul trece*” impune in strofa urmatoare existenta unor imagini acvatice “*cantec de sirena*”, “*lucii mreje*”, “*varteje*” sugerand faptul ca lumea este la fel de schimbatoare ca si marea.

- versurile “*Tu pe-alaturi te strecoara,/ Nu baga nici chiar de seama.../*”, “*De te-ating, sa ferii in laturi/ De hulesc, sa taci din gura.../*”, “*Ca sa nu-ndrăgesti nimica,/ Tu ramai la toate rece.*”refuzul total de a se reintegra in lumea inconjuratoare.

S10:

- reia versurile din prima strofa, in sa in ordine inversa, constituind axiome.
 - "Glosa" seamana cu o demonstratie matematica.

www.referateok.ro – cele mai ok referate